

Sygnatura akt IX C 1024/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 06-11-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 06-11-2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) we W.

- o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty tut. Sądu z dnia 6 maja 2014 r. w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VII Nc 2505/14 w części, to jest w zakresie kwoty 1537,51 zł z odsetkami

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IX C 1024/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. w B., pozwem wniesionym w dniu 04 kwietnia 2014 r. domagała się zasądzenia na jej rzecz od strony pozwanej (...) Publicznego Szpitala (...) we W. kwoty 10.316,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty:

- 1.180,84 zł od dnia 05 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł od dnia 06 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 295,20 zł od dnia 06 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 8.779,32 zł od dnia 05 maja 2012 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie strona powodowa wskazała, że strony pozostają w stałych stosunkach gospodarczych, w ramach których strona pozwana nabywa od strony powodowej artykuły medyczne i zrealizowała zamówienia i dostarczyła pozwaną towar, wystawiając następnie fakturę VAT:

- nr (...) na kwotę 1.180,84 zł,
- nr (...) na kwotę 61,50 zł,

- nr (...) na kwotę 295,20 zł,
- nr (...) na kwotę 8.779,32 zł

Strona powodowa podniosła, że wystosowane do strony pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty ujętej w fakturach pozostało bezskuteczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06 maja 2014 r. Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu, sygn. akt VII Nc 2505/14 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w części, wnosząc w sprzeciwie o oddalenie powództwa w zakresie kwoty 1.537,51 zł oraz zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów procesu.

Podniosła zarzut przedawnienia, twierdząc, że roszczenia objęte fakturami VAT nr (...), których terminy płatności ustalono kolejno na dzień: 01.04.2012 r., 02.04.2012 r. i 02.02.2012 r. w dacie wniesienia pozwu uległy dwuletniemu przedawnieniu zgodnie z art. 554 k.c. Wskazała, że zamówienie z dnia 01.12.2011 r. nr (...) odnosiło się do wszystkich wymienionych faktur, a strona powodowa wykonując dostawę zaakceptowała warunki wskazane przez stronę pozwaną, zatem termin płatności faktur powinien wynosić 30 dni. Nadto wskazała, że faktury nie mogą zmieniać ustaleń umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa powołując się na § 7 pkt 2 łączącej strony umowy, wskazała, że dziewięćdziesięciodniowy termin płatności określony w fakturach biegnie od dnia doręczenia przez wykonawcę dokumentów rozliczeniowych zamawiającemu, co powoduje, że pozew został wniesiony przed upływem terminu przedawnienia. Faktura VAT nr (...) została wystawiona w dniu 02.01.2012 r. i w tym samym dniu została nadana paczka z towarem i fakturą VAT. Natomiast faktury VAT nr (...) zostały wystawione w dniu 03.01.2012 r. i w tym samym dniu zostały nadane paczki z towarem i wymienionymi fakturami.

W odpowiedzi na powyższe pismo, strona pozwana zarzuciła, że umowa zawarta przez strony w dniu 11 października 2010 r. obowiązywała do dnia 10 października 2011 r. i zgodnie z jej treścią mogła zostać przedłużona do wyczerpania zapasów przez zamawiającego, jednak tylko w formie pisemnej pod rygorem nieważności, czego pozwany nie dokonał. Strona pozwana wskazała nadto, że obie faktury zostały wystawione po upływie terminu obowiązywania umowy, a dostawy nimi objęte składane były na podstawie zamówień jednostkowych, poza umową w trybie ofertowym. W zamówieniu tym, zdaniem strony pozwanej, wskazany został 30 - dniowy termin płatności a w momencie wystawiania poszczególnych faktur VAT umowa nr (...) już nie obowiązywała. Strona pozwana zarzuciła nadto, że nawet gdyby przyjąć termin płatności określony w fakturach VAT, roszczenie i tak byłoby przedawnione.

Na rozprawie w dniu 4 września 2014 r. strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie przyznając, że faktury nr (...) dotyczyły zamówienia (...).

W piśmie procesowym z dnia 15 września 2014 r. strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie wskazując, że zawarta umowa między stronami nie została przedłużona, a oświadczenia woli strony pozwanej z ofertą zawarcia umowy sprzedaży poza tą umową, składane były na podstawie art. 66 k.c. w zw. z art. 69 k.c. i określały termin płatności na 30 dni. Powód zaś zaakceptował takie warunki umowy w sposób dorozumiany doprowadzając do zawarcia umowy sprzedaży.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2010r. (...) Publiczny Szpital (...) we W. jako zamawiający zawarł z (...) sp. z o.o. B. jako wykonawcą umowę, w wyniku rozstrzygnięcia postępowania przetargowego w trybie przetargu nieograniczonego, przedmiotem której była dostawa zamkniętego systemu pobierania krwi (§ 1-2).

Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy tj. do dnia 10 października 2011r., przy czym w przypadku niezrealizowania zamówienia w okresie 12 miesięcy, zamawiający był uprawniony od przedłużenia okresu realizacji umowy do czasu wyczerpania zamawianego asortymentu określonego w formularzu cenowym (§ 5).

Wartość umowy zgodnie z ofertą i kwotami jednostkowymi określona została na kwotę 256.905,00 zł netto (274.888,35 zł brutto (§ 6 pkt 1).

Termin płatności strony ustaliły na 90 dni, po wykonaniu umowy, licząc od dnia doręczenia przez wykonawcę dokumentów rozliczeniowych zamawiającemu tj. prawidłowo wystawionej faktury VAT oraz kopii zamówień (...) (§ 7 pkt 2).

Strony zastrzegły dla wszelkich zmian i uzupełnień umowy formę pisemną pod rygorem nieważności (§ 14).

Dowód: umowa nr (...) z dnia 11.10.2010r. k. 64-69.

W dniu 01.12.2011 . strona pozwana złożyła u strony powodowej zamówienie nr (...), przedmiotem którego były wyroby medyczne w ilości i rodzaju szczegółowo określonej w zamówieniu. W treści zamówienia wskazano warunki płatności „przelew - 30 dni”.

Dowód: zamówienie, k. 21

Strona powodowa dostarczyła pozwanemu wyroby medyczne objęte zamówieniem (...).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 02 stycznia 2012 r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.180,81 zł, określając termin zapłaty do dnia 01 kwietnia 2012 r.

W dniu 03 stycznia 2012 r. strona powodowa. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 61,50 zł, określając termin zapłaty na dzień do 02 kwietnia 2012 r.

W dniu 03 stycznia 2012 r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 295,20 zł, określając termin zapłaty do dnia 02 lutego 2012 r. W treści wskazano numer zamówienia 999/11. Formę płatności określono jako (...).

Powyższe faktury zostały doręczone kolejno w dniu 03 stycznia 2012 r. i 04 stycznia 2012 r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...), k. 17-18,
- faktura VAT nr (...), k. 19,
- faktura VAT nr (...), k. 20,
- potwierdzenia doręczeń, k. 70-72

Wszystkie trzy faktury odnosiły się do zamówienia z dnia 1.12.2011 r. nr (...), pomimo że w dwóch pierwszych fakturach błędnie podano inny numer.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 19 grudnia 2011 r. strona pozwana złożyła u strony powodowej zamówienie nr (...), a w dniu 21.11.2013 r. wystawiła notę korygującą fakturę (...) z dnia 27.12.2011 r. wystawiona na kwotę 2.052,00 zł z terminem zapłaty do dnia 26.03.2012 r.

Dowód:

- zamówienie nr (...), k. 73,
- nota korygująca, k. 75

W dniu 08 września 2014 r. strona powodowa wystawiła notę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT nr (...).

Dowód:

- nota korygująca z 08.09.2014 r., k. 95.

Pismem z dnia 16 maja 2013 r. Biuro (...) s.c. działając w imieniu strony powodowej, wezwało stronę pozwaną do zapłaty kwoty 291.018,97 zł, w tym należności z faktur VAT objętych żądaniem pozwu. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16.05.2013 r. wraz z załącznikiem i potwierdzeniem nadania k. 26-29.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako przedawnione, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne sprawy zostały ustalone na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i nie budziła też wątpliwości Sądu.

Okolicznością sporną pomiędzy stronami, w zakresie zaskarżonym sprzeciwem, pozostawało, czy roszczenie o zapłatę kwot objętych fakturami o numerach (...) uległo przedawnieniu. Bezsporne było przy tym, pomimo innej treści dwóch faktur, że wszystkie trzy dotyczyły sprzedaży wyrobów medycznych wykonanej na podstawie zamówienia (...). Pochodną tego sporu było to, czy przedstawione faktury wynikające z zamówienia (...) wystawione zostały na podstawie łączącej strony umowy, czy też zostały wystawione po zakończeniu okresu jej obowiązywania na podstawie nowej, niepisanej umowy pomiędzy stronami.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała faktu, iż do przedłużenia zawartej umowy nr (...) doszło. Istotną dla Sądu była nie tyle forma takiego przedłużenia (tj. przedłożenie pisemnego aneksu pod rygorem nieważności – § 14 umowy), co wykazanie podstawy kontynuowania zamówień po okresie obowiązywania umowy. Taką przesłanką było niewyczerpanie asortymentu objętego umową i formularzem cenowym (§ 5 ust. 2 umowy). Pozwana zaprzeczyła, że istniała przesłanka do przedłużenia umowy. Strona powodowa zaś – wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi z art. 6 k.c. - nie wykazała, iż określony w formularzu cenowym (stanowiącym załącznik do umowy) nie został wyczerpany.

Z umowy nr (...) zawartej przez strony w dniu 11 października 2010r., wynika, że umowa ta została zawarta na okres 12 miesięcy tj. do 10 października 2011r. i - wbrew twierdzeniom strony powodowej - nie została ona przedłużona. Możliwość przedłużenia okresu wiazania umową została przewidziana w postanowieniach § 5 oraz § 14 umowy jako uprawnienie zamawiającego, jednakże jedynie wówczas, gdy nie doszłoby do wyczerpania zasobów określonych w umowie i w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Strona pozwana zaprzeczyła by do realizacji zamówień objętych spornymi fakturami doszło w czasie obowiązywania oraz w wykonaniu powyższej umowy (i twierdziła, że nawet poza procedurą przetargową), wobec czego to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania jej przeciwnych twierdzeń w tym zakresie. Mimo to strona powodowa nie powołała żadnych dowodów, w szczególności z dokumentu (umowa dla zmian przewidywała pod rygorem nieważności formę pisemną) lub chociażby, że spełnione zostały przesłanki warunkujące skorzystanie przez pozwaną w uprawnienia określonego w/w postanowieniem § 5 umowy. Nie można więc uznać, jak chce tego strona powodowa, że sprzedaż artykułów medycznych objętych fakturami nastąpiła w ramach wiążącej strony uprzednio umowy (obowiązującej do dnia 10 października 2011 r.), a tym samym by termin zapłaty wskazanych w nich należności był determinowany jej postanowieniami.

Tym samym należało przyjąć, że roszczenia te mają swoją podstawę w następnej umowie zawartej w trybie nieprzetargowym na skutek złożenia przez pozwanego zamówienia (...) określającego termin i sposób zapłaty i przystąpienie przez stronę powodową do realizacji tego zamówienia – dostawę towaru i wystawienie faktury. Zdaniem Sądu, zamówienie pozwanego złożone w trybie bezprzetargowym stanowiło jedynie propozycję do powoda złożenia oferty. Zamówienie to nie zawiera bowiem minimalnej treści umowy sprzedaży (brak w nim oznaczenia proponowanej ceny towaru) i z tej przyczyny nie może być kwalifikowane jako oferta, wobec tego należy mu przypisać znaczenie jedynie zaproszenie do złożenia oferty. Złożenie takiego zaproszenia nie stwarza jego adresatowi kompetencji do spowodowania wyłącznie własnym działaniem powstania stosunku umownego. W zaproszeniu do złożenia oferty można zasadnie dostrzegać jedynie zawiadomienie o gotowości jego autora do zawarcia oznaczonej umowy, które zostało skierowane w celu wywołania u jego adresata reakcji w postaci złożenia oferty lub przystąpienia do rokowań. W odpowiedzi na złożoną przez pozwanego niestanowczą propozycję zawarcia umowy sprzedaży (zamówienie towaru) powód wysłał pozwanemu zamówiony towar oraz fakturę, określając w niej m.in. formę rozliczeń pieniężnych i termin zapłaty. Zachowanie powoda (wysłanie towaru i wystawienie faktury) należy kwalifikować jako - skierowaną do pozwanego - ofertę zawarcia umowy sprzedaży (art. 66 § 1 k.c.). Zachowanie to bowiem ujawnia stanowiącą wolę zawarcia umowy, określa jej istotne postanowienia, a zarazem umożliwia jego adresatowi dopełnienie stanu faktycznego zawarcia umowy przez prostą akceptację złożonej mu propozycji. W przypadku tak złożonej oferty zostaje uchylone wymaganie dojścia do oferenta oświadczenia oblata o przyjęciu oferty, co umożliwia adresatowi oferty spowodowanie zawarcia umowy już z chwilą uzewnętrznienia - przez jego konkludentne zachowanie się - woli przyjęcia oferty (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 30 kwietnia 1991r., I ACr 95/91, nie publikowany). Pozwany odebrał zamówiony u powoda towar i przeznaczył go do użycia w swojej działalności leczniczej. Z tą właśnie chwilą nastąpiło ujawnienie przez pozwanego woli przyjęcia oferty, a w konsekwencji - zawarcie umowy.

W tych okolicznościach uznać więc należało, że termin zapłaty został określony w odrębnej umowie i odpowiadał datom wskazanym w fakturach – odpowiednio 1.04.2012r. (faktura (...)) oraz 2.04.2012 r. (faktury (...)).

W myśl zaś przepisu art. 554 k.c., którego zastosowania w niniejszej sprawie strona powodowa nie kwestionowała, roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, a taka miała niewątpliwie miejsce w przypadku strony powodowej, (...) przedawniają się z upływem lat dwóch.

Mając zatem na względzie dwuletni termin przedawnienia, uznać należało, że w dacie wytoczenia powództwa tj. 04 kwietnia 2014 r., zarówno roszczenie objęte fakturą VAT nr (...), jak fakturami VAT nr (...) było przedawnione (termin przedawnienia upłynął w dniach 1 i 2 kwietnia 2014 r.), a podniesiony przez stronę pozwaną zarzut zasadny.

Na marginesie wskazać należy, że roszczenie tym bardziej byłoby przedawnione, gdyby przyjąć, że strony określiły umownie termin zapłaty tak jak w zamówieniu, a więc 30 dni od dnia doręczenia. Wobec tego, że powyższe faktury zostały doręczone kolejno w dniu 03 stycznia 2012 r. i 04 stycznia 2012 r., to wymagalność roszczeń należało według tej koncepcji liczyć od dnia 04 lutego 2012 r. i 05 lutego 2012 r. Mając zatem na względzie dwuletni termin przedawnienia, uznać należało, że w dacie wytoczenia powództwa tj. 04 kwietnia 2014 r., zarówno roszczenie objęte fakturami VAT nr (...) oraz fakturami VAT nr (...) było przedawnione (termin przedawnienia upłynął w dniach 05 lutego 2014 r. i 06 lutego 2014 r.).

Zdaniem Sądu w świetle materiału dowodowego sprawy nie były uzasadnione twierdzenia powoda, że współpraca między stronami była regulowana wyłącznie umowami zawartymi w trybie przetargowym. Takiemu wnioskowi przeczy to, że powód wystawiając stronie pozwanej różne faktury, tylko w niektórych z nich powoływał się wprost na numer umowy zawartej w wyniku przetargu. Te faktury dotyczyły zamówień, w których sama strona pozwana podawała, na podstawie jakiej umowy dokonuje zamówienia, a termin zapłaty, określany jako „przelew (...)” odpowiadał temu, co było zawarte w tych umowach. Inne zaś faktury wystawiane przez powoda nie zawierały odwołania do konkretnej umowy – pole numer umowy pozostawało puste. Właśnie te faktury w ocenie Sądu odnosiły się do zamówień składanych przez pozwanego w trybie bezprzetargowym i zasadniczo powód podawał wówczas termin zapłaty „przelew (...)”. Takiej oceny nie zmienia to, że w dwóch spośród faktur, których dotyczy żądanie powód wskazał termin zapłaty „przelew (...)”, skoro ostatecznie w toku sprawy powód przyznał, że wszystkie faktury co do

których pozwany złożył sprzeciw dotyczyły zamówienia (...). Ponadto, nie potwierdza słuszności stanowiska powoda, to, że jedna z faktur wystawianych w ramach wzajemnej współpracy stron, w której również nie wskazano numery umowy, została uzupełniona fakturą korygującą właśnie o numer umowy zawartej w wyniku przetargu. Zdaniem Sądu, dokumenty złożone przez powoda wraz z pismem stanowiącym odpowiedź na sprzeciw dowodzą tego, że praktyka we wzajemnych stosunkach gospodarczych między stronami była różna, co było przyczyną błędów w dokumentacji księgowej. Istotne jest, że w zakresie oznaczenia umów będących podstawą wystawienia faktur, których dotyczy sprzeciw od nakazu zapłaty, powód nie dokonał korekty, mimo że przyznał, że dotyczyły one tego samego zamówienia, w którym numeru umowy pozwany nie wskazał.

Mając na uwadze powyższe Sąd, w zaskarżonym sprzeciwem zakresie, powództwo oddalił, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu, jak w punkcie II sentencji wyroku, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając stronę powodową jako przegrywającą obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania w wysokości 617 zł.